

Helluntaipäivä

”Kun helluntaipäivä oli tullut, he [Jeesuksen opetuslapset] olivat kaikki yhdessä paikassa. Yhtäkkiä taivaasta kuului ääni, kuin voimakas tuulenpuuska, ja se täytti koko talon, jossa he istuivat. Heille ilmestyi tulen kaltaisia kieliä, ja yksi laskeutui jokaisen päälle. He kaikki täyttyivät Pyhällä Hengellä ja alkoivat puhua muilla kielillä, niin kuin Henki antoi heille puhua. Apostolien teot 2:1-4

Kristillinen maailma tunnustaa yleisesti kolme merkittävää tapahtumaa uskonkäsityksensä perustana: Jeesuksen ihmeellisen syntymän äidiltään Marialta; Jeesuksen kuoleman Golgatan ristillä; ja Jeesuksen ylösnousemuksen ”kolmantena päivänä” jumalalliseen henkiseen luontoon. On olemassa neljäs tapahtuma, joka on kristityille elintärkeä – mutta jota ei yleensä arvosteta niin syvästi kuin sen pitäisi. Se on helluntaipäivä, joka tapahtui viisikymmentä päivää Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen. Tarkoituksemme tässä tarkastelussa on tutkia tämän kristillisen uskon historiassa erityisen tärkeän päivän alkuperää, taustaa ja ennen kaikkea merkitystä.

Sana ”helluntai” esiintyy Raamatussa vain kolme kertaa, ja koska se on kreikkalainen sana, se esiintyy vain Uudessa testamentissa. Tunnetuin käyttö löytyy avaustekstimme sanoista. Sanaa käytetään myöhemmin Apostolien teoissa 20:16: ”Paavali oli päättänyt purjehtia Efesoksen ohi, koska hän ei halunnut viettää aikaa Aasiassa: hän kiiruhti, jos

mahdollista, päästäkseen Jerusalemiin helluntaipäivänä.” Sanan viimeinen käyttö löytyy 1. Korinttolaiskirjeen 16:8:sta: ”Minä viivyn Efesoksessa helluntaihin asti.” Näissä kahdessa viimeksi mainitussa viittauksessa vihjataan, että helluntai oli enemmän kuin vain Apostolien tekojen 2. luvussa kuvattu merkittävä tapahtuma, joka koski Pyhän Hengen antamista. Helluntai sai alkunsa yhtenä Vanhan testamentin kuvaamista juutalaisten juhlapäivistä.

Vanhan testamentin juhla

Se, mikä Uuden testamentin aikoina tuli tunnetuksi helluntaina, oli yksi Israelin kolmesta vuosittaisesta juhlasta. Vanhassa testamentissa sillä oli kaksi nimeä: ”sadonkorjuujuhla” ja ”viikkojen juhla”. Luemme siitä sen nimellä, sadonkorjuujuhla, 2. Mooseksen kirjan 23:14–16: ”Kolme kertaa vuodessa sinun on vietettävä minulle juhlaa. Sinun on vietettävä happamattoman leivän juhlaa: ... Ja sadonkorjuujuhlaa [helluntaita], sinun työtesi ensisatoa, jonka olet kylvänyt pellolle; ja sadonkorjuujuhlaa, joka on vuoden lopussa, kun olet korjannut työtuloksesi pellolta.”

Toinen viittaus tähän juhlaan löytyy 5. Mooseksen kirjan 16:9,10,16, jossa sitä kutsutaan viikkojen juhlaksi. ”Laske itsellesi seitsemän viikkoa; aloita laskemaan seitsemän viikkoa siitä hetkestä, kun alat leikata viljaa sirpillä. Ja pidä viikkojen juhla [helluntai] Herralle, sinun Jumalallesi, vapaaehtoisella lahjalla, jonka annat Herralle, sinun Jumalallesi, sen mukaan kuin Herra, sinun Jumalasi, on sinua siunannut. ... Kolme kertaa vuodessa kaikki miehesi tulevat Herran, sinun Jumalasi, eteen paikkaan, jonka Hän valit ; happamattomien leipien juhlaan, viikkojen

juhlaan ja lehtimajajuhlaan [sadonkorjuujuhlaan]; eivätkä he tule Herran eteen tyhjin käsin.” Viikkojen juhlaan viitataan myös kahdessa muussa kohdassa: 2. Mooseksen kirjan 34:22 ja 4. Mooseksen kirjan 28:26–31.

3. Mooseksen kirjan 23. luku selittää yksityiskohtaisesti, milloin helluntai tarkalleen ottaen tapahtui, mikä sen tarkoitus oli ja miksi sitä kuvattiin kahdella nimellä – sadonkorjuujuhla ja viikkejuhla. Jakeissa 5–7 lukee: ”Ensimmäisen kuukauden neljäntenätoista päivänä illalla on Herran pääsiäinen. Ja saman kuukauden viidentenätoista päivänä on happamattomien leipien juhla. ... Ensimmäisenä päivänä [hapaton leivän juhlan ensimmäisenä päivänä – ensimmäisen kuukauden viidentenätoista päivänä] teillä on pyhä kokous; te ette saa tehdä siinä mitään työtä.” Tämän hapaton leivän juhlan ensimmäisen päivän oli tarkoitus olla ”pyhä kokous”, toisin sanoen erityinen sapattipäivä. Sapattipäivinä israelilaiset eivät tehneet mitään työtä. Tässä tapauksessa kyseessä ei ollut viikoittainen seitsemännen päivän sapatti, vaan erityinen sapatti – pyhä kokous Herran edessä.

Jatketaan jakeilla 10 ja 11: ”Puhu israelilaisille ja sano heille: Kun tulette maahan, jonka minä annan teille, ja korjaatte sen sadon, tuokaa satoanne ensimmäisistä hedelmistä nippu papille. Ja hän heiluttakoon nippua Herran edessä, jotta se hyväksyttäisiin teidän puolestanne; lepopäivän jälkeisenä päivänä pappi heiluttakoon sitä.” Tämä Israelin viljasadon ensimmäisten hedelmien nippua tai kourallista koskeva ”heiluttaminen” oli määrä suorittaa ensimmäisen kuukauden kuudentenätoista päivänä, eli ”seuraavana päivänä” erityisen sapatin

jälkeen, joka oli viidentenätoista päivänä, kuten aiemmin mainittiin.

Jakeissa 15 ja 16 sanotaan: ”Laskekaa itsellenne lepopäivän jälkeisestä aamusta, siitä päivästä, jona toitte heilutusuhrin kimpun [ensimmäisen kuukauden kuudestoista päivä]; seitsemän lepopäivää [49 päivää] on oltava täynnä: seitsemännen lepopäivän jälkeiseen aamuun asti laskekaa viisikymmentä päivää; ja tuokaa Herralle uusi viljauhri.” Tämä viideskymmenes päivä oli viikkojuhla – eli sadonkorjuujuhla. Sitä kutsutaan viikkojuhlaksi, koska juhlan päivämäärä määräytyi laskemalla seitsemän viikkoa ja yksi päivä siitä hetkestä, kun ensimmäisten hedelmien nippu oli uhrattu. Lisäksi kreikkalainen sana Pentecost tarkoittaa ”viideskymmenes päivä”. Juutalaisten kalenterivuoden laskutavasta riippuen helluntaipäivä voi vaihdella toukokuun loppupuolelta kesäkuun alkupuolelle. 3. Mooseksen kirjan 23. luvun laskelman perusteella tämän vuoden helluntaipäivä oli 23. toukokuuta 2026.

Israelin juhlan tarkoitus

Tämän Israelin juhlan oli tarkoitus olla kiitospäivä Jumalalle heidän sadon ensimmäisistä hedelmistä, mistä johtuu sen toinen nimi, sadonkorjuujuhla. Tämä oli erityinen sato. Se ei ollut vihannesten tai hedelmien sato, vaan viljan sato – erityisesti ohran ja vehnän. Tämän sadon ensimmäiset hedelmät omistettiin Jumalalle. Tämän juhlan aikana annettiin monia uhreja. Siellä oli polttouhreja, ruokauhreja, juomauhreja, syntiuhreja ja rauhauhreja – kaikki annettiin kiitoksena Jumalalle viljasadosta. 3. Mooseksen kirja 23:16-20

Tämän juhlan erityinen uhri oli ”uusi ruokauhri”, kuten jakeessa 16 mainitaan. Tämä uhri kuvata issa jakeessa 17: ”Teidän on tuotava asuinpaikoistanne kaksi heilutusleipää, kummastakin kymmenesosa eefaa; ne on tehtävä hienosta jauhoista, ne on leivottava hapatteella; ne ovat Herralle ensimmäiset hedelmät.” Israelilaisten oli uhrattava kaksi leipää, jotka oli valmistettu viljasadon ensimmäisistä hedelmistä. Leivät oli heilutettava Herran edessä kiitoksena ja omistautumisena Hänelle heidän sadonsa runsaudesta. Viisikymmentä päivää aiemmin he olivat myös heiluttaneet uhrauksen Jumalan edessä, mutta se oli vain kourallinen ensimmäisiä hedelmiä. Nyt he olivat aloittaneet varsinaisen viljasadon ja toivat kaksi leipää, jotka oli valmistettu juuri korjatusta sadosta, uhraamaan Herralle. Heidän sadonkorjuunsa jatkuisi nyt, kunnes kaikki vilja olisi korjattu.

Yhteys Uuteen testamenttiin

Syy siihen, miksi käsittelemme yksityiskohtaisesti Israelin sadonkorjuujuhlaa eli viikkojuhlaa, on se, että se liittyy nimenomaan Uuden testamentin helluntaipäivään. Ensinnäkin huomaamme tämän juhlan ajankohdan vastaavuuden. Kuten aiemmin 3. Mooseksen kirjan 23:5:stä lainattiin, ensimmäisen kuukauden 14. päivä oli Israelin pääsiäinen. Uudessa testamentissa tämä vastaa Jeesuksen kuolemaa suurempana pääsiäislammasena – ”Jumalan Karitsana, joka ottaa pois maailman synnin”. (Joh. 1:29). Jeesuksen kuolema tapahtui täsmälleen samana päivänä. Viitaten jälleen 3. Mooseksen kirjan 23:10,11:een, kaksi päivää myöhemmin, ensimmäisen kuukauden 16. päivänä, ensimmäisten hedelmien kimppu tai kourallinen

heilutettiin Herran edessä. Tämä vastaa Jeesuksen ylösnousemusta, joka tapahtui samoin kaksi päivää hänen kuolemansa jälkeen pääsiäislammasena. Aivan kuten hän oli ennustanut, Jeesus oli haudassa osan kolmesta päivästä – osan 14. päivästä, koko 15. päivän j n osan ensimmäisen kuukauden 16. päivästä juutalaisen laskutavan mukaan. Matteus 16:21; Luukas 9:22

Apostoli Paavali sanoi 1. Korinttolaiskirjeen 15:20:ssa, että Jeesus oli ”ensimmäinen hedelmä niistä, jotka olivat nukkuneet”. Hän oli ensimmäisten hedelmien kimppu, kourallinen – aivan ensimmäinen, jonka Jumalan mahtava voima herätti kuolleista iankaikkiseen elämään. (Kolossalaiskirje 1:18). Tämä ensisatojen nippua koskeva symbolinen ”heiluttaminen” osoitti, että Jumala hyväksyi Jeesuksen lunastavan uhrin, jonka seurauksena hän nousi kuolleista jumalallisen voiman avulla. Lopuksi, laskemalla seitsemän sapattia plus yksi, eli viisikymmentä päivää, Jeesuksen, ensisatojen nippua, ylösnousemuksesta, päädymme helluntaipäivään, kuten Apostolien tekojen 2. luvussa on kirjattu.

Aivan kuten Israelin juhla oli heidän viljasadon ensimmäisten hedelmien vihkiminen, helluntaipäivä käsitti suurempien ensimmäisten hedelmien – ”vehnän” – vihkimisen Jumalalle. Uskollisista kristityistä koostuva kirkko oli tarkoitus sisällyttää osaksi ensimmäisten hedelmien luokkaa. Jeesus oli ensimmäisten hedelmien luokan ”ensimmäinen”, mutta myös kirkko on, kuten Jaakobin kirjeen 1:18 mukaan, ”eräänlainen ensimmäinen hedelmä”. Ilmestyskirjan kirjoittaja Johannes puhuu myös uskollisista kristityistä ”ensimmäisinä hedelminä”

Ilmestyskirjan 14:4:ssä, jossa hän kuvaa heitä ”ihmisten joukosta lunastetuiksi, ensimmäisiksi hedelmiksi Jumalalle ja Karitsalle”. Tämä kirkon vihkiminen alkoi helluntaina, jolloin se symbolisesti heilutettiin tai näytettiin taivaallisen Isän edessä hänelle vihittynä.

Helmipäivä oli kolmen erittäin tärkeän ja ratkaisevan tapahtuman huipentuma Jumalan suunnitelmassa. Ensimmäinen oli lunnas, jonka Jeesus maksoi kuollessaan ristillä Aadamin puolesta. (1. Tim. 2:5, 6). Toinen näistä merkittävistä tapahtumista oli Jeesuksen ylösnousemus Jumalan mahtavan voiman avulla. (Ef. 1:19–21). Kolmas oli helluntaipäivä – tulevan seurakunnan vihkimisen päivä taivaalliselle Isälle.

Helluntaipäivä

Helluntaipäivään liittyviä tapahtumia on lukuisia. Se ei ollut pelkästään päivä, jolloin Pyhä Henki laskeutui seurakunnan ylle. Tämä todellakin tapahtui, ja sen edut eivät koskeneet vain silloin läsnä olleita, vaan ne ovat ulottuneet koko sen jälkeisen ajan niille, jotka ovat omistautuneet hyväksyttävällä tavalla Jumalalle.

Niille 120 Jeesuksen seuraajalle, jotka olivat kokoontuneet yläsaliin ja omistaneet elämänsä hänelle, helluntaipäivä merkitsi monia asioita (Apostolien teot 1:15). Se merkitsi, että Jumala oli hyväksynyt heidän pyhityksensä hänelle. Se merkitsi, että he olivat nyt vanhurskautettuja hänen silmissään. Se merkitsi, että heidän uhrautuva elämänsä oli nyt alkamassa, ja se merkitsi, että Pyhän Hengen uudestisyntyminen oli tapahtunut. Tämän seurauksena heistä tulisi nyt uusia luotuja

Kristuksessa Jeesuksessa. Roomalaiskirje 5:1; 12:1; 1. Pietarin kirje 1:3; 2. Korinttolaiskirje 5:17

Helluntaipäivä on ollut myös erittäin merkityksellinen kaikille tosi kristityille aina nykypäivään asti. Se merkitsi ”Jumalan korkean kutsun Kristuksessa Jeesuksessa” alkamista (Fil. 3:14). Helluntai merkitsi myös seurakunnan voittoa tai vihkimistä luokkana olemaan Jumalan ”kuninkaallinen papisto” (1. Piet. 2:9). Se osoitti, että jokaiselle tuon papiston tulevalle jäsenelle oli nyt avoinna mahdollisuus saada ne asiat, joita ylähuoneessa olevat saivat – Jumalan hyväksyntä heidän pyhitystään, vanhurskauttamisestaan, uhrauksensa alkamisesta ja Pyhän Hengen siittämisestä. Helluntain jälkeen jokainen kuninkaallisen papiston tuleva jäsen on päässyt samaan suhteeseen tuolloin tapahtuneiden tapahtumien ansiosta.

Voidaan jopa sanoa, että helluntaina alkoi prosessi, joka palautti ihmisen harmoniaan ja suosiin Jumalan kanssa, alkaen kirkosta. Itse asiassa helluntaipäivä oli ensimmäinen ulkoinen todiste ihmiskunnalle siitä, että Jumala oli lukenut heille Jeesuksen maksamien lunnas-hintojen edut. Roomalaiskirje 4:16–25

Pyhä Henki

Pyhän Hengen vuodatuksen ymmärtäminen on avain helluntain täyden merkityksen arvostamiseen. Mikä on Pyhä Henki? Yleisesti ottaen Pyhä Henki on Jumalan näkymätön voima ja vaikutus. Se on aina ollut olemassa. Jumala on ikuisesta ikuiseseen, ja niinpä myös hänen voimansa ja vaikutuksensa – hänen Pyhä Henkensä – on ikuisesta ikuiseseen.

Pyhällä Hengellä on kuitenkin syvempi merkitys, kun se koskee omistautuneita kristittyjä. Heille Pyhä

Henki voidaan määritellä Jumalan pyhäksi ja vanhurskaaksi vaikutukseksi ja voimaksi, joka antaa elämän kipinän, ravitsee ja hallitsee heidän uutta elämäänsä ”Kristuksessa” (2. Korinttolaiskirje 5:17). Sana ”henki” tulee kreikan sanasta pneuma ja tarkoittaa ”hengitystä”. Jotta Pyhän Hengen määritelmä olisi kristitylle helpompi ymmärtää, sitä voidaan verrata siihen, mitä elämän henkäys on luonnolliselle ruumiille. Ruumiilla on oltava fyysinen elämän henkäys. Jos henkäys poistetaan luonnollisesta ruumiista, se kuolee muutamassa minuutissa. Samoin ilman Pyhää Henkeä – Jumalan pyhää ja vanhurskasta vaikutusvaltaa – kristityn uusi elämä Kristuksessa ei voi elää, kehittyä ja kasvaa kypsyyteen.

Pyhä Henki helluntaina

Apostolien tekojen 2. luku kuvaa, mitä tapahtui helluntaina Pyhän Hengen antamisen yhteydessä. Jakeissa 2–4 lukee: ”Yhtäkkiä tuli taivaasta ääni, kuin voimakas tuulenpuuska, ja se täytti koko talon, jossa he istuivat. Ja heille ilmestyi tulen kaltaisia kieliä, jotka asettuivat jokaisen päälle. Ja heidät kaikki täytti Pyhä Henki, ja he alkoivat puhua muilla kielillä [kreikaksi: kielillä], niin kuin Henki antoi heille puhua.”

Miksi Jumala antoi tällaisen ulkoisen osoituksen Pyhän Hengen antamisesta ”äänenä taivaasta”, ”voimakkaana tuulenpuuskana”, ”tulisten kielten” muodossa ja puhumisena muilla kielillä? Tähän oli kaksi syytä.

Ensinnäkin se oli todistus läsnäolijoille. Kertomuksessa sanotaan: ”Jerusalemassa asui juutalaisia, hurskaita miehiä, kaikista taivaan alla

olevista kansoista.” Monet juutalaiset olivat matkustaneet Jerusalemiin, koska oli yksi heidän juhlapäivistään. Kun Pyhän Hengen antaminen aktivoi apostolit ja he alkoivat puhua [tai ehkä tulla ymmärretyiksi] muilla kielillä, se oli todistus kaikille siellä kokoontuneille. (jakeet 5,6). Monet olivat hämmästyneitä ja miettivät, mitä nämä asiat tarkoittivat. Toiset syyttivät apostoleja juopuneiksi (jakeet 12, 13). Tämä sai Pietarin nousemaan ja puhumaan väkijoukalle. Hän siteerasi profeetta Joelia ja Psalmeja antaen kauniin todistuksen Jumalan suunnitelmasta, joka keskittyi Jeesukse . (jakeet 14–40). Tuon todistuksen tulos mainitaan jakeessa 41: ”Sinä päivänä liittyi heihin noin kolmetuhatta sielua.”

Toiseksi Pyhän Hengen antaminen helluntaina oli osoitus Jumalan voimasta ja vaikutuksesta, jollaista ei ollut koskaan ennen nähty hänen ihmiskunnassaan. Tämä voima lepää erityisellä tavalla apostoleissa, sillä heille annettiin erilaisia ”lahjoja”. Apostoli Paavali mainitsi 1. Korinttolaiskirjeen 12:28–30:ssa joitakin näistä lahjoista: ”parantamisen lahjat, avustamisen lahjat, johtamisen lahjat, kielten lahjat ... ihmeiden tekemisen lahjat”. Nämä olivat kaikki osa Pyhän Hengen ulkoisia lahjoja, jotka annettiin auttamaan varhaisen kirkon ja apostolien auktoriteetin vakiinnuttamisessa. Ne olivat valtava osoitus Jumalan voimasta ja vaikutuksesta heihin ja ilmentivät Hänen auktoriteettiaan heidän puolestaan.

Suurempi merkitys

Niin poikkeuksellisia kuin nämä osoitukset olivatkin, niin jännittäviä kuin lahjat olivatkin, ja vaikka ne

lisäsivät heidän joukkoonsa kolmetuhatta potentiaalista jäsentä yhdessä päivässä, mikään tästä ei ollut helluntain tärkein merkitys. Helluntain suurempi merkitys koski Pyhän Hengen pääasiallista työtä, jonka oli tarkoitus olla sisäistä. Tätä työtä ei ollut tarkoitus näkyä ihmisille. Sen oli itse asiassa tarkoitus olla työtä, joka kehitti ”Kristuksen ruumiin” jokaisen yksittäisen jäsenen uuden luomuksen elämää. 1. Korinttolaiskirje 12:27

Pentekostin päivään liittyvä merkittävin tapahtuma oli jokaisen opetuslapsen henkilökohtainen uudestisyntyminen Pyhän Hengen kautta. 1. Korinttolaiskirjeen 12. luvussa Paavali käsittelee juuri tätä asiaa. Kerrottuaan edellisissä jakeissa hengen erilaisista lahjoista (), hän toteaa jakeessa 31: ”Pyrkikää innokkaasti parhaimpiin lahjoihin, ja kuitenkin minä näytän teille vielä parempaa tietä.” ”Vielä parempi tie” oli seuraavan luvun, 1. Korinttolaiskirjeen 13. luvun, aihe – jossa apostoli keskittyi yksinomaan rakkauden luonteenlaatuun. Rakkaus on hengen hedelmien summa, jossa kuvataan uuden elämän kehittymistä Kristuksessa (Gal. 5:22, 23). Tämä oli se vielä parempi tie, Pyhän Hengen vielä parempi työ ja helluntain suurin merkitys.

Pyhän Hengen teot

Pyhän Hengen sisäiseen työhön, jonka Paavali tiivistä rakkaudeksi, viitataan monissa Uuden testamentin jakeissa. Roomalaiskirjeen 8. luku sisältää yksityiskohtaisen keskustelun Pyhästä Hengestä, joka antaa paljon valaistusta ja ohjausta Kristuksen seuraajille. Ilmaisua ”Pyhä Henki” tai ”Henki” mainitaan pelkästään tässä luvussa noin

kaksikymmentä kertaa. Tässä kuvatut Pyhän Hengen teot voidaan jakaa kymmeneen alueeseen.

1. Jakeissa 1 ja 2 puhutaan Pyhästä Hengestä ”lakina”, elämän laki. Kristityillä on oltava Pyhä Henki – elämän laki – tai uusi luomus kuolee. Nämä jakeet kuuluvat seuraavasti: ”Niinpä ei ole nyt mitään tuomion sanaa niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa. ... Sillä Kristuksessa Jeesuksessa olevan elämän Hengen laki on vapauttanut minut synnin ja kuoleman laista.” Tämä kohta ei ainoastaan sano, että Pyhä Henki on elämän ”laki”, vaan se on myös vapauttanut Jeesuksen jalanjalkia seuraavat ihmiset siitä toisesta laista, jonka alaisina he aiemmin olivat – ”synnin ja kuoleman laista”.

2. Pyhä Henki on vaikutus, jonka avulla ihminen vaeltaa ja ajattelee. Jakeet 4–6 tuovat tämän esiin: ”Jotta lain vanhurskaus täytyisi meissä, jotka emme vaella lihan, vaan Hengen mukaan. Sillä ne, jotka vaeltavat lihan mukaan, ajattelevat lihallisia asioita, mutta ne, jotka vaeltavat Hengen mukaan, Hengen asioita. Sillä lihallinen mieli on kuolema, mutta hengellinen mieli on elämä ja rauha.”

3. Pyhän Hengen synnyttäminen ilmentää ajatusta ”Kristus teissä, kirkkauden toivo” (Kolossalaiskirje 1:27). Roomalaiskirjeen 8:9–10 viittaa tähän sanoen: ”Te ette ole lihassa, vaan Hengessä, jos vain Jumalan Henki asuu teissä. Mutta jos jollakin ei ole Kristuksen Henkeä, hän ei ole hänen. Ja jos Kristus on teissä, ruumis on kuollut synnin tähden, mutta Henki on elämä vanhurskauden tähden.” Tämän Jumalan Pyhän Hengen tai, kuten Paavali sitä lisäksi kutsuu, ”Kristuksen Hengen”, on oltava ”sisällä” hänen seuraajissaan. Kristus ei ole kirjaimellisesti meissä. Se on hänen siittämisen

henkensä, hänen vaikutuksensa, joka on sydämessämme ja joka motivoi meitä. 1. Johanneksen kirje 2:27

4. Pyhän Hengen neljäs työ kuvataan Roomalaiskirjeen 8:11:ssä, jossa sanotaan: ”Jos sen Hengen, joka herätti Jeesuksen kuolleista, asuu teissä, niin se, joka herätti Kristuksen kuolleista, herättää myös teidän kuolevaiset ruumiinne hänen Henkensä kautta, joka asuu teissä.” Pyhä Henki ”elävöittää” – se antaa elämän. Se antaa ihmiselle mahdollisuuden palvella Jumalaa, ymmärtää Hänen Totuuttaan, olla hyväksyttävä uhri, ja lopulta se antaa ”elämän kruunun” niille, jotka ovat uskollisia kuolemaan asti. Ilmestyskirja 2:10

5. Pyhän Hengen vaikutus mielessämme auttaa meitä kuoletuttamaan eli tappamaan langenneen lihamme teot. Roomalaiskirjeen 8:13 sanoo: ”Jos te elätte lihan mukaan, te kuolette, mutta jos te Hengen avulla kuoletutatte ruumiin teot, te elätte.”

6. Pyhän Hengen toinen työ mainitaan jakeessa 14: ”Kaikki, joita Jumalan Henki johdattaa, ovat Jumalan lapsia.” Pyhä Henki johdattaa ja ohjaa kristittyä. Tätä voidaan ajatella Jumalan huolenpitona seuraajiensa suhteen. Hänen Pyhä Henkensä toteuttaa tämän huolenpidon olemalla seuraajiensa kanssa kapean tien jokaisella askeleella. Hymnien kirjoittaja on kirjoittanut: ”Mieluummin kuljen pimeässä Jumalan kanssa kuin menen yksin valossa.” Jumalan kansa voi sanoa näin, koska se on Pyhä Henki – hänen huolenpitonsa ja voimansa – joka johtaa ja ohjaa heidän elämäänsä.

7. Pyhän Hengen synnyttäminen on varmuus poikausasemasta. Jakeessa 15 sanotaan: ”Te ette

ole saaneet orjuuden henkeä, jotta jälleen pelkäisitte, vaan te olette saaneet lapseuden hengen, jonka kautta me huudamme: Abba, Isä.” Mikä varmuus Henki antaa Kristuksen seuraajille siitä, että he ovat Jumalan lapsia!

8. Jae 16 sanoo: ”Henki itse todistaa meidän hengellemme, että olemme Jumalan lapsia.” Tämä on väite siitä, että meidän henkemme, sydämemme ja motiivimme, jotka ovat Pyhityksessä Herralle omistettuja, ovat ikään kuin samalla ”aallonpituudella” Jumalan kanssa – toisin sanoen ne ”todistavat” yhdessä Pyhän Hengen kanssa. Kun nämä todistavat yhdessä, se on julistus siitä, että meillä on samat tavoitteet, joita Jumala Pyhän Hengen kautta tarkoittaa meissä.

9. Pyhä Henki ei estä meitä osallistumasta nykyisen elämän koettelemuksiin ja ”huokauksiin”, kun olemme lihassa. On totta, että Jumalan voima voi saavuttaa mitä tahansa, ja hän voisi ehkä käyttää Pyhää Henkeään estääkseen meitä käymästä läpi lihan koettelemuksia ja huokauksia. Tämä ei kuitenkaan ole meidän eduksemme. Tämä Pyhän Hengen ominaisuus näkyy jakeessa 23: ”Myös me, joilla on Hengen ensimmäiset hedelmät, mekin huokaamme sisimmässämme odottaen lapsuuden oikeutta, nimittäin ruumiimme lunastusta.”

10. Jakeissa 26 ja 27 sanotaan: ”Myös Henki auttaa meidän heikkouksiamme, sillä emme tiedä, mitä meidän pitäisi rukoilla, kuten pitäisi, mutta Henki itse rukoilee puolestamme sanoin, joita ei voi lausua. Ja se, joka tutkii sydämet, tietää, mikä on Hengen mieli [kreikaksi: taipumus], sillä [se] rukoilee pyhien puolesta Jumalan tahdon mukaan.” Pyhä Henki, joka todistaa yhdessä meidän henkemme kanssa,

auttaa meitä silloin, kun meillä on vaikeuksia rukoilla Isää niin kuin haluaisimme tai emme tiedä, mitä meidän pitäisi rukoilla. Kuten jakeessa sanotaan, Henki rukoilee ”Jumalan tahdon mukaan”.

Hengellä täytetty

Apostoli Paavali varoittaa meitä, ettemme ”sammuttaisi” Henkeä – luopuisi tahallaan uuden luodun elämänantavasta voimasta (1. Tess. 5:19). Meidän on varottava jopa osittaista itsepäisyyttä tässä asiassa. ”Älkää surko Jumalan Pyhää Henkeä”, Paavali sanoo Efesolaiskirjeen 4:30:ssa. Pyrkikäämme pikemminkin saamaan mahdollisimman täyden osan Jumalan vaikutuksesta ja voimasta – ”täyttykää Hengellä” (Efesolaisille 5:18). Näin ollen, olemalla uskollisia jopa ”kuolemaan asti”, voimme todella arvostaa helluntain merkitystä ja siitä seuraavia siunauksia kristityille, jotka ovat omistaneet elämänsä seuraamaan Jeesuksen jalanjalkia, jotka ovat täynnä uhrausta, kärsimystä ja palvelua taivaalliselle Isälle.